

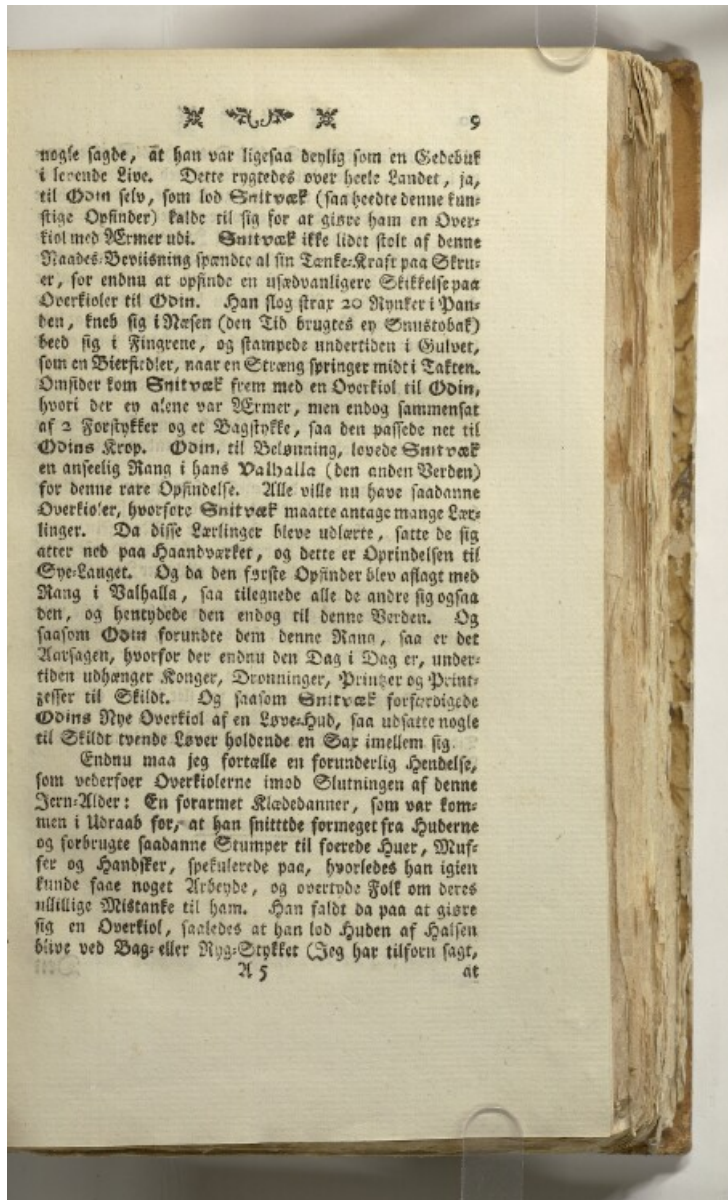
Titel: Overkiolernes forunderlige Hændelser En Roman.

Citation: "Overkiolernes forunderlige Hændelser En Roman.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17*, Poul Herman Höecke, 1770, s. 9. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_017-shoot-w1_017_002_p9_bZONE1447048/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

✻ ✻ ✻ 9

nogle sagde, at han var ligesaa dertil som en Gedebof i leende Live. Dette rygtedes over heelt Landet, ja, til Odin selv, som lod Smitvæk (saa heedre denne kunstige Opfinder) kalde til sig for at give ham en Overkiol med Ermer ubi. Smitvæk ikke lider stolt af denne Naades Bevissning spændte al sin Tanke-Kraft paa Struer, for endnu at opfinde en usædvanligere Stikkelse paa Overkioler til Odin. Han slog strax 20 Nynker i Vandet, knæ sig i Næsen (den Tid brugtes en Smuktobaf) beed sig i Ringene, og stampede undertiden i Gulvet, som en Bierstidler, naar en Stræng springer midt i Takten. Omfider kom Smitvæk frem med en Overkiol til Odin, hvori der ev alene var Ermer, men endog sammensat af 2 Forstykker og et Dagstykke, saa den passede net til Odins Keop. Odin, til Belønning, lovede Smitvæk en anseelig Rang i hans Valhalla (den anden Verden) for denne rare Opfindelse. Alle ville nu have saadanne Overkioler, hvorfor Smitvæk maatte antage mange Lærlinger. Da disse Lærlinger bleve udlærte, satte de sig atter ned paa Haandværket, og dette er Oprindelsen til Sve-Langet. Og da den første Opfinder blev aflagt med Rang i Valhalla, saa tilegnede alle de andre sig ogsaa den, og hentydede den endog til denne Verden. Og saasom Odin forundte dem denne Rang, saa er det Aarsagen, hvorfor der endnu den Dag i Dag er, undertiden udhænger Konger, Dronninger, Prinszer og Prinsesser til Skildt. Og saasom Smitvæk forfærdigede Odins Nye Overkiol af en Løve-Hud, saa udsatte nogle til Skildt tvende Løver holdende en Sax imellem sig.

Endnu maa jeg fortælle en forunderlig Hændelse, som vederfoer Overkiolerne imod Slutningen af denne Jern-Alder: En forarmet Klædedanner, som var kommen i Udraab for, at han snittede for meget fra Huberne og forbrugte saadanne Strumper til soerede Huer, Musser og Handsker, spekulerede paa, hvorledes han igien kunde faae noget Arbejde, og overrode Folk om deres uillige Mistanke til ham. Han faldt da paa at gjøre sig en Overkiol, saaledes at han lod Huden af Halsen blive ved Dag- eller Nye-Stykker (Jeg har tilføen sagt, at

A 5